

(CD-82) ૫ – ચોપડા વીના તો કોઈથી

ચોપડા વીના કોઈથી કોઈનું નામ ના દેવાય,
જમા – ને – ઊધારે શાતા – અશાતા કર્મફળ વેદાય.

પુણ્યઉદય કર્મે, માત્ર નીમીત્ત શાંતી આપી જાય
પાપ ઉદય કર્મે, ત્રિ – ઊપાધિ કષ્ટે અંતરાય.

ગુન્હા, આપણાં બહારથી હીસાબ ભેળો થાય
દેખી શકાતી ભૂલો તો આ ભવે જ ભોગવાય.

સૂક્ષ્મ – માનસીક ભૂલે નવાં હીસાબો જોડાય
જ્ઞાની – કૃપા થકી ‘કારણ – શરીર’ ના બંધાય.

ગર્ભ બીજથી છે અસરકારી મનો – વાણી – કાય
કડી – મીઠી દવે રાગ – દ્વેષી બાળ મોં બતાય

સ્થૂળ નો કરમ તો આંખથી પ્રત્યક્ષ દેખાય
શુદ્ધ – સમકિતીને ભાવ – કર્મો જુદાં વર્તાય.

ચર્મ – ચક્ષુ દ્રષ્ટિ, મનોગાંઠે જો જો અભીપ્રાઈ
રાગ – દ્વેષ થાય ત્યાં જ તાકી રહ્યાં છે કષાય.

માલ શાક જેવો બહીલો સડી જાય છે ઘસાઈ
પ્રતીજીત અહમની નોંધણીથી ગાંઠ્યું ઘડાઈ.

અવસ્થામાં ‘તાંતો’ છે ત્યાં સુધી જીવે ભવાઈ
માત્ર પરપોટાનાં સુખાભાસો, અંતે દુઃખદાયી,

જે જે અવસ્થાનાં અતિક્રમે માંહી થઈ લાહ્ય
નવાં હીસાબોને ચારજીંગે મોહ ગ્યો વેરાઈ,

માન મળે ત્યાં કદી ચે નહીં જાવું કુલાઈ
લક્ષ્મી યા તો વીષય મમતાર્થી ઘાટની – સગાઈ.

કોઈને પોતાનાં ગૂંચવાડા કોઈ ‘દી નહીં દેખાય
મૂર્છા ચડે છે ત્યાં સુધી છે જ દર્શનાંતરાય.

વક્ર ગાંઠીયો તો બળે, બાળે જાતે – બફાઈ
તુંડ – મીજાજી ને તોછડાઈ અદેખાઈ ખાય.

પાપ અનુબંધી ભોગવટે ઊધ્ધતાઈ
પુણ્ય અનુબંધી લક્ષ્મી લાવે નમ્રતાઈ.

જ્ઞાન – આવરાઈ જાય છે જ્યાં ડંખે – કષાઈ
મોક્ષ માટે રૂકાવટ છે, અહંકારી આડાઈ

કષાયો છે મહા – શત્રુ, જેવાં બેઠાં લપાઈ
જરી ઊંઘતાં દીઠાં કે માથે સૌ ચડી જાઈ.

ભોગ – ઊપભોગે ખેંચ – રાખી વાણી જ્યાં દળાઈ,
‘કોઈનાં મન ને ભાંગી નાંખે એ અસત્ય છે સાંઈ

આત્મજ્ઞાન વીના કોઈને એકું ‘ભુલ’ ના દેખાય
દોષ દેખાણાં, કે જ્ઞાનાધારે ઓગળતાં જાય.

રમકડાંની રમણતા થકી સંસાર જો બંધાય
મોક્ષદાન મળે પછી મહા – નિર્જરા જ થાય.

હશે કેં કે જેનાં દીલનાં ખૂણે માણસાઈ
તેને સ્પર્શી જશે ‘આ’ અમારી સચ્ચાઈ. –યોપડા..

